

Можем ли да бъдем добри?

(Есе)

Ако някой сподели, че му е сторено добро, „виновният“ за неговото щастие е достоен за подражание. Който е сторил на някого добро, то той заслужава похвала.

Сигурно забързаното ни ежедневие, вечното догонване на другите са причините, благодарение на които нямаме представа за нещо важно – за доброто и злото, размили контурите си в иначе разкрепостената ни ценностна система. И защо да е другояче, щом екранът на телевизора може да замени звездното небе, щом разговорите в мрежата са достатъчни като контакт и може да не забележим колко много ни липсва приятелят. Нямаме време за среща с близък човек, с когото можем да си поговорим по интересна тема, да споделим болките и надеждите си. Забравяме, че доброто може да се изрази с жест или с целувка, които носят любов, че дръзките ни амбиции за себеизява понякога граничат с подлостта и лъжата.

Все по-трудно е да бъдем добри, защото около нас има толкова много омраза. Понякога, когато се мразим един друг, се обезличаваме. И това става така бързо, че когато се осъзнаем, ако въобще го направим, е станало късно. Защото сърцето на всеки човек е като белия лист- можем да рисуваме с различни цветове, но знаците на злобата, надраскани веднъж, не можем вече да изтрием.

Не се раждаме нито добри, нито лоши. Чувството за справедливост ни говори какво точно да направим, за да опазим достойнството си и това на другите. Тъжно е, когато даваме воля на низките страсти и забравяме колко деликатна е границата между доброто и злото – толкова деликатна, че малцина успяват да се задържат от едната ѝ страна.

Хората се отдалечават от духовното, не се интересуват дали вършат добро, или зло. Те всеки ден се събуждат с мисълта да подобрят материалното си състояние и остават бездушни към страданията на изпадналите в беда. Светът, в който живеем, е материален, духовността все по-често отстъпва пред материалността. Но най-важното в нашия живот не е материалното благо, а пълноценното щастие. В Библията е казано: „Ако имаш две ризи, дай едната на ближния си!“, но хората, които правят това, са малцина. Въпросът е: защо малцина? Вероятно, защото то е приоритет на силните духом. Силните, чиято „вяра в доброто и в човека“ може да устои на борбата за надмощие, на безцеремонното унищожаване на беззащитни хора. Тази вяра, която може да ни спаси от страха и да ни кара да променяме света, себе си, другите. Вяра, заради която протягаме ръка към онзи, когото сме отминали с безразличие, но сме осъзнали, че има нужда от нас.

И тъй като доброто и злото се намират в постоянна борба, така и ние ще продължим да търсим себе си чрез думите, които изричат другите за нас. В живота си често ту се приближаваме към доброто, ту се отдалечаваме от него, без да знаем защо. Но ако повярваме, че то все пак съществува, ще установим нещо много съкровено – доброто е било винаги у нас. То само е чакало да бъде открито, да бъде „събудено“.

Даниел Калчев, ученик от 8б клас